

Chris
CARTER

POPRÁVČÍ

Čeho se nejvíc bojíte?

POPRAVČÍ

Chris
CARTER
POPRAVČÍ

Přeložila Jana Pacnerová

Věnováno Samantě Johnsonové... navždy.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Executioner*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2010)

přeložila © 2013 Jana Pacnerová

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Prví elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807461597

Poděkování

Přestože je jako autor uveden jen jeden člověk, zjistil jsem, že román nikdy není dílem jednotlivce.

K tomuhle dílu přispělo štědře a nejrůznějšími způsoby mnoho různých osob, a i když prostá kapitolka poděkování nedokáže plně vyjádřit mou vděčnost, byl bych rád, kdyby věděli, že tato kniha by bez nich nikdy nevznikla.

Obzvlášť jsem zavázaný Samantě Johnsonové za její lásku, nehynoucí trpělivost, pochopení a za to, že se mnou byla na každém kroku. Dále těm nejvýjimečnějším agentům, jaké si jen spisovatel může přát, Darleymu Andersonovi a Camille Boltonové. Jsou to doslova moji literární strážní andělé. A když už jsem u těch andělů, mé nejupřímnější díky náleží také všem zaměstnancům Darley Anderson Literary Agency – těm nepředstavitelně pracovitým Darleyho andílkům. Děkuji také skvělému týmu tvůrčích a nadaných profesionálů z nakladatelství Simon & Schuster UK za veškerou neúnavnou práci. Mé fantastické jazykové redaktorce Kate Lyall Grantové a neuvěřitelným redaktorům Ianu Chapmanovi a Suzanne Baboneauové také náleží má vděčnost navěky.

Rovněž bych rád poděkoval svým čtenářům a vůbec všem, kteří mě tak fantasticky podporovali od chvíle, kdy vyšel můj první román.

„Je to ale ironie, že jediná jistota v životě je smrt, vid'?“ Hlas muže, který promlouval, byl klidný. Držení těla uvolněné.

„Prosím... nemusíte to dělat.“ Muž na podlaze byl naopak strnulý a vyčerpaný. Hlas měl přidušený slzami a krví. Byl nahý a třásl se. Paže měl natažené nad hlavou, zápěstí přikovaná řetězem k neomítnuté cihlové zdi.

Temná sklepní místnost se proměnila ve středověkou hrobku, na všech čtyřech stěnách byly připevněné těžké železné okovy. Ve vzduchu se vznášel odporný puch moči a z velké dřevěné bedny, kterou pachatel umístil do rohu, zněl ustavičný bzukot. Místnost byla zvukotěsná a neexistovala odtud možnost úniku. Jakmile vás v ní zamkli, nebylo odtud jak odejít, ledaže by vás někdo pustil ven.

„Nezáleží na tom, jak jsi prožil svůj život,“ pokračoval druhý muž, aniž krvácející oběť vnímal. „Nezáleží na tom, jak jsi bohatý, čeho jsi dosáhl, koho znáš nebo jaké jsi měl naděje. Nakonec nás všechny potká to samé – všichni zemřeme.“

„Prosím, panebože, ne.“

„Záleží jenom na tom, *jak* zemřeme.“

Muž na podlaze se rozkašlal, vyprskl jemnou rudou krvavou mlhu.

„Někteří lidé umírají přirozeně a bezbolestně, když dospějí na konec přírodního cyklu.“ Muž se bizarně, klokotavě zasmál. „Někteří lidé léta trpí nevyhléditelnými nemocemi, bojují každou minutu za to, aby prodloužili svůj život třeba i jen o pár vteřin.“

„Já... nejsem bohatý, moc toho nemám, ale všechno, co mi patří, můžete mít.“

„Pssst.“ Muž si přiložil prst na rty a zašeptal: „Nepotřebuju tvoje peníze.“

Další zakašlání. Další krvavá mlha.

Na rtech pachatele se objevil zlý úsměv. „Někteří lidé umírají hodně pomalu,“ pokračoval. Hlas měl chladný. „Bolest se může vléct celé hodiny... dny... týdny... Když víš, jak na to, neexistují hranice, vědělš o tom?“ Odmlčel se.

Až do té chvíle si přikovaný muž nevšiml nastřelovačky hřebíků v ruce útočníka.

„A já opravdu vím, jak na to. Dovol mi malou ukázkou.“ Šlápl na kost, vyčnívající ze zlomeného kotníku oběti, sklonil se a rychle muži vpálil tři hřebíky do pravého kolena. Intenzivní bolest vymrštila nohu oběti, vyrazila jí vzduch z plic a na několik vteřin rozmazala zorné pole. Hřeby byly jen pětasedmdesát milimetrů dlouhé. Ne tak dlouhé, aby projely až na druhou stranu, ale dost ostré, aby roztříštily kost, chrupavku a zpřetrhaly vazivové tkáně.

Přikovaný muž dýchal rychle a mělce. Snažil se mluvit skrz bolest: „Pro... prosím. Mám dceru. Je nemocná. Trpí vzácnou chorobou a nemá nikoho než mě.“

Místnost se znovu naplnila podivným, klokotavým smíchem. „Ty si myslíš, že mi na tom sejde? Ukážu ti, jak moc to pro mě znamená.“ Popadl hlavičku jednoho hřebu zaklíněného v mužově kolenu, a jako by šroubovákem otevíral plechovku s barvou, zvolna ho páčil ke straně, kam až to šlo. Křupavý zvuk zněl, jako když se šlape po rozbitém skle.

Oběť začala rvát, jakmile ucítila tlak kovu na kost. Útočník vynaložil právě tolik síly, aby překonal odpor kloubu a rozštípl kolenní číšku. Střepiny kosti perforovaly nervy a svaly. Přikovaného muže překonala mdloba. Pachatel mu vlepil několik políčků, aby mu zabránil ztratit vědomí.

„Zůstaň se mnou,“ šeptal. „Chci, aby sis to užil do poslední vteřinky. Tohle ještě zdaleka není všechno.“

„Proč... Proč to děláte?“

„Proč?“ Muž si olízl rozpraskané rty a usmál se. „Ukážu ti, proč.“ Vytáhl z kapsy fotografii a podržel ji několik centimetrů od obličeje přikovaného.

Mužovy oči na několik vteřin spočinuly nechápavě na snímku. „Nechápu. Co...?“ Ztuhl, když konečně pochopil, nač se dívá. „Ach můj Bože!“

Jeho mučitel se k němu přiblížil, rty se téměř dotýkaly pravého ucha krvácejícího muže.

„Hádej, co tam je,“ zašeptal s pohledem upřeným na dřevěnou bednu v koutě. „Vím, co tě na smrt vyděsí.“

2

Do Vánoc chyběl zhruba týden a v Los Angeles panovala sváteční atmosféra. Všechny ulice a výlohy byly vyzdobené barevnými světýlky, Santa Clausy a falešným sněhem. V půl šesté ráno byla cesta autem přes jižní část města až strašidelně klidná.

Bílé průčelí malého kostelíka se zářivě odráželo od vysokých, holých kalifornských ořešáků po obou stranách klenutého dřevěného portálu. Pohlednicová scenerie. Až na policisty hemžící se kolem budovy a žluté pásy vymezující místo činu a udržující zvědavé přihlížející v bezpečné vzdálenosti.

Na obloze se začala hromadit temná mračna, když Robert Hunter vystoupil z auta, protáhl si tělo, dýchl do dlaní a pak zapnul zip kožené bundy až ke krku. Obrnil se proti silícímu studenému tichomořskému větru a zadíval se na oblohu. Hunter věděl, že každou chvíli začne pršet.

Specializovaná sekce vražd (SSV) je součástí Divize vyšetřování loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru, její specializovanou pobočkou. Zabývá se sériovými vrahy a takovými případy vražd, které přitahují značnou pozornost veřejnosti, a vyžadují tudíž hodně času a vysokou odbornost. Hunter byl jejím nejschopnějším detektivem. Jeho mladý partner Carlos Garcia se hodně nadřel, aby se stal detektivem, a dokázal to rychleji než většina ostatních. Hned po přidělení do Centrálního úřadu Losangeleského policejního sboru proháněl několik let členy gangů, ozbrojené lupiče a obchodníky s drogami na severozápadě Los Angeles; pak mu nabídli místo v SSV.

Hunter si připínal k opasku služební odznak a přitom zahlédl, jak Garcia mluví s nějakým mladým strážníkem. Přes časnou ranní hodinu působil Garcia svěže a čile. Delší, tmavě hnědé vlasy měl ještě vlhké po ranním sprchování.

„Neměli jsme mít dneska volno?“ utrousil Garcia polohlasem, když k nim Hunter přistoupil. „Měl jsem nějaké plány.“

Hunter mlčky kývnutím popřál dobré jitra strážníkovi, který gesto opětoval. „Jsme specialisté na vraždy, Carlosi.“ Strčil ruce do kapes bundy. „Výrazy jako ‚volný den, zvýšení platu, svátky a dovolená‘ se na nás nevztahují. To už bys mohl vědět.“

„Učím se rychle.“

„Už jsi byl vevnitř?“ zeptal se Hunter a zaostřil bledě modré oči na kostel.

„Zrovna jsem dorazil.“

Hunter se obrátil k mladému strážníkovi. „A vy?“

Statný, nejméně metr devadesát vysoký policista si pod Hunterovým pozorným pohledem rukou nervózně prohrábl krátce ostříhané černé vlasy. „Já jsem vevnitř taky nebyl, pane, ale zřejmě to není pěkný pohled. Vidíte tamhle ty dva?“ Ukázal na dva bledé uniformované policisty stojící nalevo od kostela. „Přijeli první. Prý netrvalo ani dvacet vteřin, než vyběhli ven a div se nevyblili z podoby.“ Mechanicky se podíval na hodinky. „Přijel jsem pět minut po nich.“

Hunter si masíroval šíji; nahmatal přitom hrubou, hrbolatou jizvu na zátylku. Očima přelétl dav, který se už shromažďoval za žlutou páskou. „Máte u sebe foťák?“ zeptal se strážníka. Ten se svráštělým čelem zavrtěl hlavou.

„A co foťák v mobilu?“

„Jo, v osobním mobilu foťák mám. Proč?“

„Chci, abyste mi pořídil pár snímků toho davu.“

„Davu?“ zeptal se strážník nechápavě.

„Jo, ale diskrétně. Dělejte, jako byste pořizoval snímky místa činu před kostelem, nebo tak něco. Snažte se zachytit celý dav. A z různých úhlů. Myslíte, že to dokážete?“

„Jo, ale...“

„Důvěřujte mi,“ řekl Hunter klidně. „Vysvětlím vám to potom.“

Strážník horlivě kývl a pak sáhl do policejního auta pro svůj mobil.

3

„Supi už jsou tady,“ konstatoval Garcia, když se přiblížili ke žluté pásce. Za jejich zády se reportéři prodírali do předních řad davu, blesky fotoaparátů je oslňovaly v několikavteřinových intervalech. „Myslím, že o tom věděli dřív než my.“

„To je pravda,“ potvrdil Hunter, „však taky platí za informace moc pěkné peníze.“

Policista, stojící za páskou, kývl, když se pod ní Hunter a Garcia protáhli.

„Detektive Huntere,“ zavolal malý, tlustý a plešatý reportér. „Myslíte, že je to dílo náboženského fanatika?“

Hunter se otočil k eskadře novinářů. Chápal jejich dychtivost. V tom kostelíčku připravili někoho o život a všichni věděli, že pokud byl případ přidělen Robertu Hunterovi, projevil vrah nepředstavitelnou míru krutosti.

„Sotva jsme dorazili, Tome,“ odpověděl Hunter vyrovnaným tónem. „Ještě jsme nebyli vevnitř. V téhle chvíli víte nejspíš víc než my.“

„Může to být dílo sériového vraha?“ zeptala se vysoká, hezká bruneta. Měla na sobě tlustý zimní kabát a třímala malý diktafon. Hunter ji ještě nikdy neviděl.

„Copak jsem koktal?“ zamumlal s pohledem na Garcii. „Zopakuju to pomaleji pro ty z vás, co hůř chápou.“ Zadíval se přímo na brunetu. „Sotva-jsmе-dorazili. Ještě-jsmе-nebyli-vevnitř. A všichni víte, jak to chodí. Jestli chcete informace, budete muset počkat na oficiální policejní tiskovou konferenci. Pokud nějaká *bude*.“

Bruneta opětovala Hunterův upřený pohled a pak zmizela v davu.

Na vyšlapaných kamenných stupních před vchodem do kostela čekal technik z kriminalistické laboratoře, připravený předat Hunterovi a Garciaovi bílé overaly z polyetylenové fólie Tyvek.

Jen vstoupili dovnitř, zasáhl je zápach. Směsice potu, starého dřeva a ostrého, kovového oděru krve.

Dvě dlouhé řady kostelních lavic z červeného dubu dělila úzká ulička, která vedla od vchodu až k oltářním stupňům. Při hojně návštěvě se do katolického kostela Sedmi svatých vešlo až dvě stě věřících.

Malý interiér jasně osvětlovaly dva velké reflektory, které sem instalovali kriminalisté, každý na samostatném železném podstavci. V jejich nepřirozeně ostrém svitu působilo všechno tvrdě a klinicky. Na konci uličky se činili tři agenti z kriminalistické laboratoře; fotografovali a snímali otisky z každičké pídě oltáře a zpovědnice na pravé straně.

Dveře se za nimi zavřely. Hunter pocítil úzkost, která doprovázela jeho první kroky pokaždé na novém místě činu.

Když uslyšeli, že se detektivové blíží, technici z kriminalistické laboratoře se zarazili a nejistě vzhledli. Oba detektivové došli až k nim a zastavili se u oltářních stupňů.

Všude byla krev.

„Ježíši Kriste!“ zamumlal Garcia a oběma rukama si zakryl ústa a nos.
„Co to sakra má být?“

4

Zima je ve Městě andělů v porovnání s většinou území Spojených států mírná. Teploty jen zřídka klesají pod 10 °C, ale pro obyvatele Los Angeles je to rozhodně dost velké chladno. Ve tři čtvrti na pět ráno začalo studené mrholení. Strážník Ian Hopkins si otřel mobil rukávem uniformy a pak pořídil další snímek přihlížejících před kostelem.

„Co to sakra děláš?“ zeptal se Justin Norton, jeden ze dvou strážníků, kteří dorazili na místo činu jako první.

„Fotím,“ odtušil Hopkins.

„Proč? Máš nějakou morbidní úchylku pro místa činu nebo tak něco?“

„Speciálka mě o to požádala.“

Strážník Norton sarkasticky pohlédl na Hopkinse. „No, nevím, jestli sis toho všiml, ale místo činu je tamhle.“ Palcem ukázal na kostel za svými zády.

„Detektiv nechce fotky kostela. Chce snímky diváků.“

Tentokrát ustaraně svráštělé čelo. „Neřekl ti proč?“

Hopkins zavrtěl hlavou.

„A proč držíš foťák ve výšce prsou, místo aby sis ho dal k oku?“

„Nechce, aby dav věděl, že ho fotím. Jen se snažím bejt diskrétní.“

„Tihle detektivové ze speciálky...“ Norton si poklepal levým ukazováčkem na spánek. „Fakt to mají v hlavě pomíchaný, rozumíš mi, že jo?“

Hopkins pokrčil rameny. „Asi už to stejně stačí. A navíc mi ten děšť zkurví telefon, jestli nebudu opatrný. Hele...“ zavolal, když Norton vykročil směrem od něj. „Co se tam stalo?“

Norton se zvolna otočil a zadíval se Hopkinsovi do očí. „Ty jsi ve sboru nový, vid’?“

„Tenhle týden to budou tři měsíce.“

Norton ho obdařil mdlým úsměvem. „No, já dělám policajta víc jak sedm let,“ řekl klidně a stáhl si čapku hlouběji do očí. „Věř mi, v tomhle městě už jsem šlápnul do lecjakých sraček, ale něco takového jsem ještě neviděl. Běhá nám tady pěkných pár ničemů. Pro tvoje vlastní dobro – udelej ty fotky a jdi si po své práci. Nemáš zapotřebí, aby se ti to, co je tam venutí, vpálilo do paměti hned na začátku kariéry. Věř mi.“

5

Hunter stál úplně nehybně. Očima vstřebával místo činu a celým tělem mu proudil adrenalin. Na kamenné podlaze hned před zpovědnicí leželo v kaluži krve nznak tělo štíhlého muže průměrné výšky, oděné v kněžské sutaně. Někdo je pečlivě naaranžoval. Nohy byly natažené. Ruce zkřížené na hrudi. Hunter se však soustředil především na hlavu.

Na psí hlavu.

Někdo ji připevnil k zašpičatělému dřevěnému kolíku a ten potom vrazil do pahýlu krku státé oběti, takže tělo na podlaze vypadalo jako groteskní mutace člověka a psa.

Psí pysky byly tmavě fialové. Tenký, dlouhý jazyk byl zčernalý krví a visel na levé straně ze zdeformované tlamy. Oči byly vytržštěné a měly matnou, mléčně bílou barvu. Krátká srst byla spečená tmavě rudou krví. Hunter udělal krok dopředu a dřepł si vedle mrtvoly. Nebyl žádný odborník na psí plemena, ale poznal, že tahle hlava patřivala pouliční směsi.

„Šokující podíváná, co?“ zeptal se vrchní forenzní technik Mike Brindle a přistoupil k oběma detektivům.

Hunter vstal a obrátil se k němu. Garcia nespouštěl oči z mrtvoly.

„Ahoj, Mikeu,“ odpověděl Hunter.

Brindleovi táhla padesátka, byl hubený jako tyčka a vysoký, že sotva prošel dveřmi. Rozhodně patřil k nejlepším forenzním technikům v Los Angeles.

„Jak jsi na tom s insomnií?“ zeptal se Brindle.

„Pořád stejně,“ pokrčil Hunter rameny.

Hunterova chronická nespavost nebyla žádným tajemstvím. Začala v mírném měřítku už po matčině smrti, to mu bylo sedm. Jak léta plynula, insomnie sílila. Hunter věděl, že je to všeho všudy jen obranný mechanismus, jímž se jeho mozek brání přízračným nočním můrám. Místo aby se nespavosti bránil, prostě se s ní naučil žít. Stačily mu tři, v případě nutnosti i dvě hodiny spánku za noc.

„Co to tu máme?“ zeptal se Hunter klidným hlasem.

„Zrovna jsme začali. Dorazili jsme sem před čtvrt hodinou, takže

momentálně toho vím zhruba stejně jako ty, až na jednu výjimku.“ Brindle ukázal na mrtvolu. „Vypadá to, že to býval otec Fabian.“

„Vypadá to?“ Hunter instinktivně přešel očima okolní prostor. „Vy jste ještě nenašli hlavu?“

„Ještě ne,“ opáčil Brindle a vrhl tázavý pohled na další dva techniky z kriminalistické laboratoře, kteří zavrtěli hlavami.

„Kdo našel tělo?“

„Ministrant, nějaký Hermano. Když dneska ráno přišel do kostela, uvítalo ho to, co tady vidíš.“

„Kde je?“

„Vzadu,“ ukázal Brindle nakloněnou hlavou. „Je tam s ním strážník, ale je kapánek v šoku, což není nic překvapivého.“

„Přibližný čas smrti?“

„Rigor mortis už hodně pokročila. Řek bych, že to bude osm až dvanáct hodin. Rozhodně někdy včera večer. Ne dneska ráno.“

Hunter poklekl a ještě chvíli pozoroval mrtvolu. „Žádná defenzivní zranění?“

„Kdepak.“ Brindle zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že oběť nemá žádný jiný zranění. Zahynul rychle.“

Hunter se zadíval na krvavou stopu, která začínala u těla a nahoru po stupních, vedoucích k oltáři.

„Tam nahoře to není o nic lepší,“ poznamenal Brindle, sledující Hunterův pohled. „Abych řekl pravdu, nejspíš se vám to, chlapi, ještě zkomplikuje.“

6

Garcia odtrhl pohled od mrtvoly a obrátil se k forenznímu technikovi. „Jak to myslíš?“

Brindle se poškrábal na nose a obrátil se k němu. „No, vy budete muset přijít na to, co to všechno znamená. Vzorec rozstříku krve tam nahoře...“ zamyšleně potřásl hlavou, „... nevypadá zrovna nahodile.“

„Lidská krev?“ zeptal se Hunter.

„Lidská nebo psí,“ opáčil Brindle a ukázal na psí hlavu.

„Hm.“

„To se ještě nedá říct najisto. Na první pohled se to moc těžko pozná. Mají hodně podobné vlastnosti.“

Hunter jedním svižným skokem zdolal oltářní stupně. Garcia a Brindle ho následovali. Bylo to tu samá krev, ale Brindle měl pravdu – rozhodně v tom byl systém. Jakási symetrie. Na podlaze tvořila tenká, nepřetržitá karmínová stopa kruh kolem celého oltáře. Na stěně přímo za ním byla dlouhá, nerovnoměrná diagonální šmouha, jako by někdo namočil štětec v krvi a cákl jím na zeď. Kdysi křišťálově bílá oltářní pokrývka byla potřísněná stovkami menších stříkanců.

„Když rozložení krvavých skvrn pokrývá tak velký prostor, obvykle to zapříčiní jeden ze dvou druhů činnosti,“ vysvětloval Brindle. „Zápas, kde oba účastníci pobíhají, mlátí se navzájem a všechno kolem zakrvácí, nebo když se poraněná oběť snaží utéct před útočným.“

„Tyhle stříkance neodpovídají scénáři zápasu ani snaze uprchnout,“ analyzoval Hunter situaci. „Vzdálenost mezi nimi – tvary – všechno je to moc symetrické, skoro jako vykalkulované předem. Tuhle krvavou stopu úmyslně vytvořil vrah, ne oběť,“ dodal klidně.

„Souhlasím,“ založil si Brindle paže na hrudi. „Nebyl to zápas a otec Fabian neměl šanci před ničím utéct.“

„Mě teda dostává, že pokud toho kněze sejmuli tam dole...“ ukázal Garcia na mrtvoly, „... jak se všechna ta krev dostala sem nahoru?“

Brindle pokrčil rameny.

Hunter přistoupil k oltáři, opatrně ho obešel a přitom pozoroval tenkou krvavou stopu na podlaze. Zastavil se, když opsal úplný kruh.

„Kolik měříš, Mikeu?“

„Metr devadesát, proč?“

„A co ty, Carlosi?“

„Sto pětaosmdesát.“

„Pojď sem,“ Hunter gestem přivolał Garciiu blíž. „Pojď pomalu se mnou,“ řekl, když k němu parťák přistoupil. „Drž se asi čtvrt metru od té stopy. Dělej krok za krokem a jdi přirozenou chůzí. Začni tady odtud.“ Ukázal na jeden bod na podlaze přímo za středem oltáře.

Oba další technici z kriminalistické laboratoře ustali v práci a stoupli si k Mikeu Brindleovi vedle jednoho ze silných reflektorů.

Garcia udělal teprve čtyři kroky, když ho Hunter požádal, aby se zastavil. Sklonil se a rychle porovnal postavení Garciových nohou s krvavou stopou; teprve pak mu dovolil pokračovat. O čtyři kroky dál zastavil Hunter Garciiu znovu. Další čtyři kroky, a kruh byl dokončen.

„Dohromady dvanáct kroků,“ hlásil Garcia se zájmem.

Hunter přivolał Brindlea a požádal ho, aby udělal přesně totéž, co právě vykonal Garcia.

„U mě jedenáct kroků,“ oznámil Brindle, když se po opsání úplného kruhu ocitl ve výchozím bodě.

„Já bych řekl, že vrah má Garciovu výšku,“ usoudil Hunter. „Metr pětaosmdesát, plus minus centimetr.“

Brindleův zkoumavý pohled se ještě okamžik upíral na krvavou stopu, potom se obrátil k Hunterovi. „A jak jsi k tomu dospěl?“ zeptal se.

„Tamhle přes ty odloučené stříkance.“ Hunter ukázal na dva samostatné body na podlaze za oltářem, kde několik krůpějí krve vytvořilo asi čtvrt metru dlouhou linii, směřující vně od kruhové stopy.

K Brindleovi přistoupili zbývající dva technici z kriminalistické laboratoře.

„Mně to není jasný,“ řekl jeden z nich.

„Kdybys musel nakreslit krví kruh kolem tohoto oltáře, ale neměl bys štětec, jak bys to udělal?“ zeptal se Hunter.

„Při takovém množství krve,“ navrhl technik z kriminalistické laboratoře s pohledem na kaluž, obklopující tělo, „bys ji mohl nabrat do hrnků a vylít na podlahu.“

„Moc velký binec,“ nesouhlasil Hunter. „Nemohl bys kontrolovat vylívání, ledaže bys měl konvičku s hubicí.“

„Každopádně je to stopa tvořená kapkami,“ řekl Brindle s jistotou. „Krev nebyla na podlahu vylitá. Kapala na ni.“

„To si myslím taky,“ kývl Hunter.

„Tak jo. Ale stejně, jak z toho odvodíš výšku pachatele?“ naléhal technik z kriminalistické laboratoře.

„Představ si někoho, kdo jde kolem oltáře a nese malý předmět namočený v krvi,“ vysvětloval Hunter cestou před oltář. „Kapalo z něj na podlahu.“

„Malý předmět, jako třeba svíčku?“ zeptal se menší z obou agentů a zvedl za knot napůl vyhořelou oltářní svíčku. Dolní polovina byla zbarvena rudě, jako by ji někdo namočil do nevysoké sklenice s krví. „Našel jsem ji nalevo od oltáře.“ Přinesl ji blíž, aby se na ni oba detektivové i Brindle mohli podívat.

„To je ono,“ souhlasil Hunter.

„Dejte to mezi důkazy,“ zavelel Brindle.

„Takže vrah namočí konec svíčky do krve a s její pomocí vytvoří kruhovou stopu,“ agent vložil svíčku do celofánového sáčku. „A co ty oddělené stříkance?“

„Svíčka není dost savá,“ vysvětloval Hunter. „Udrží se na ní jen velmi omezený množství krve, než z ní přestane kapat.“

„Takže ji vrah musel namáčet,“ potvrdil Garcia.

„Přesně tak.“

Brindle několik vteřin uvažoval. „Takže jsi spočítal, že vrah stihnul jen čtyři kroky, než musel znovu namočit svíčku v krvi.“

Hunter kývl. „Řek bych, že držel nádobku s krví těsně u těla. Ty odloučené stříkance jsou kapky, co spadly ze svíčky pokaždý, když ji namočil v krvi a znova se s ní vracel nad kruhovou stopu.“

„A jsou přesně v rozestupu čtyř Garciových kroků,“ uzavíral Brindle.

Hunter znova kývl. „Tvoje kroky jsou moc dlouhé a moje moc krátké. Já měřím metr osmdesát.“

„Ale proč dělal kruh kolem oltáře?“ zeptal se Garcia. „Nějaký rituál?“

Odpovědi se nedočkal. Všichni na chvíli umlkli.

„Jak jsem řekl...,“ přerušil mlčení Brindle, „... to vy musíte přijít na to, co to všechno znamená. Tyhle cákance krve, psí hlava nastrčená na krku kněze... Vypadá to, jako by se vrah pokoušel předat nějakou zprávu.“

„Jo, a ta zpráva je *jsem zkurvenej magor*,“ zamumlal Garcia s dalším pohledem na mrtvolu.

„Už jsi někdy něco takového viděl, Mikeu?“ naklonil Hunter hlavu směrem k neživému tělu. „Chci říct, psí hlavu naraženou na něčím krku?“

Brindle zavrtěl hlavou. „Viděl jsem spoustu ošklivých a divných věcí, ale tohle je pro mě novinka.“

„Musí to něco znamenat,“ prohlásil Garcia. „Každopádně to vrah neudělal jen tak z hecu.“

„Hádám, že pokud jste nenašli hlavu, nenašli jste ani vražednou zbraň.“ Hunter teď pozoroval stříkance krve na zdi.

„Zatím ne.“

„Máte představu, co by to mohlo být?“

„Doufejme, že na tuhle otázku odpoví pitva, ale můžu ti říct, že řez je na pohled hladký. Žádné hrany. Žádné stopy sekání. Rozhodně moc ostrý nástroj. Takový, co dokázal oddělit hlavu jedním čistým řezem.“

„Sekera?“ otázal se Garcia.

„Kdyby byl vrah dost šikovný a silný, tak určitě.“

Hunter se svráštělým čelem znova studoval oltář. Kromě zakrvácené pokrývky na něm zbyl už jen jeden předmět. Zlacený kalich zdobený stříbrnými krucifixy. Ležel na boku, jako by ho někdo překotil. Jeho

drobné plošky byly zkropené krví. Hunter se sklonil a natočil se trupem tak, aby viděl do poháru, aniž se ho dotkl.

„V tomhle kalichu je krev,“ konstatoval a dál pohledem analyzoval posvátný pohár.

„Překvapuje tě to?“ uchechtl se Brindle.

„Rozhlédni se. Krev je všude, Roberte. Je to, jako by tady explodovala krvavá bomba.“

„Já bych řekl, že to vrah použil jako nádobku na krev, do které namáčel tu svíčku,“ zdůraznil Garcia.

„Souhlasím, ale...“ Hunter je přivolal k sobě gestem levé ruky. Garcia a Brindle k němu přistoupili, oba se shýbli, aby měli oči na úrovni kalichu. Hunter ukázal na slabý otisk na okraji.

„Aby mě čert vzal. To vypadá jako otisk úst,“ vydechl Brindle překvapeně.

„Tak moment,“ vyhrkl Garcia vytřeštěně. „To jako myslíš, že vrah pil krev kněze?“

Místnost byla malá, špatně osvětlená a prostá veškerého luxusu. Na stěnách měla tapety s nevýrazně modrým a bílým vzorkem, na nichž viselo několik zarámovaných náboženských kreseb. U východní stěny stála vysoká mahagonová knihovna plná staromódních vázaných knih. Napravo od vstupních dveří přiléhala k místnosti malá kuchyňka. Na úzké železné posteli, která zabírala prostor mezi kuchyňkou a zadní stěnou, seděl vyděšený kluk. Byl malý a hubený; mohl měřit tak sto pětadesát centimetrů, měl úzkou bradu, malá hnědá očka blízko u sebe a nos jako knoflík.

„Teď to přebíráme my. Děkuju,“ řekl Hunter strážníkovi, stojícímu u knihovny, když spolu s Garciou vstoupil do místnosti. Kluk si jich nevíšim. Jeho pohled byl jako přibetonovaný k nedotčenému šálku s kávou, který držel v rukou. Oči měl zarudlé a napuchlé od pláče.

Hunter si všiml konvice stojící na dvouplotýnkovém vařiči.

„Můžu ti udělat ještě jeden hrnek kafe? Vypadá to, že tohle vystydlo,“ zeptal se, jakmile strážník odešel.

Chlapec konečně vzlhl vyděšenýma očima. „Ne, pane, děkuju vám,“ řekl téměř šeptem.

„Nevadí ti, když si sednu?“ přistoupil Hunter o krok blíž.

Plaché zavrtění hlavou.

Sedl si na postel vedle chlapce. Garcia se rozhodl zůstat stát.

„Jmenuju se Robert Hunter. Jsem detektiv z divize vražd. Tamhle ten vysoký šereda je můj parťák, detektiv Carlos Garcia.“

Na chlapcových rtech se objevil náznak úsměvu, když kradmo koukl po Garciovi. Představil se jako Hermano Cordobes.

„Bylo by ti milejší, kdybychom mluvili španělsky, *muchacho*?“ naklonil se Hunter dopředu a napodobil Hermanovu pozici. Oba lokty opřené o kolena.

„Ne, pane. Klidně anglicky.“

Hunter vydechl úlevou. „To jsem rád, protože *muchacho* je v podstatě jediné španělské slovo, které znám.“

Tentokrát to zabralo a chlapec se usmál naplno.

Prvních pár minut mluvili o tom, jak se Hermano stal ministrantem

v kostele Sedmi svatých. Otec Fabian ho našel žebrat na ulici, když mu bylo jedenáct. Před čtrnácti dny oslavil čtrnácté narozeniny. Vysvětlil jim, že v deseti utekl z domova před otcem násilníkem.

Do místnosti skrz staré závěsy, zakrývající okno hned za Hermanovou postelí, začínalo pronikat denní světlo a Hunter usoudil, že kluk už je uvolněný dost. Je nejvyšší čas začít doopravdy.

„Můžeš mi ve stručnosti říct, co se stalo dneska ráno?“ zeptal se Hunter klidným hlasem.

Hermano se na něj zadíval a dolní ret se mu rozechvěl. „Vstal jsem ve čtvrt na pět, osprchoval se, pomodlil a ve tři čtvrtě jsem šel do kostela. Vždycky tam chodím brzo. Musím se postarat, aby bylo všechno jaksepatří připravené na ranní mši v půl sedmé.“

Hunter se vlídně usmál, nechával chlapce pokračovat vlastním tempem. „Jak jsem vstoupil do kostela, hned jsem věděl, že něco není, jak má být.“ „Jakpak to?“

Hermano zvedl pravou ruku k ústům a okusoval si zbytek nehtu. „Ještě hořelo pár svíček. Otec Fabian vždycky dbal na to, aby byly všechny zhasnuté, když se zavíral kostel.“

„Otec Fabian vždycky zavíral kostel osobně?“

„Ano.“ Začal si kousat další nehet. „To byla jediná denní doba, kdy měl kostel úplně pro sebe. Měl to rád.“ Hermanův hlas umkl do ztracena a po lících se mu začaly koulet slzy.

Hunter vytáhl z kapsy bundy papírový kapesník.

„Děkuju, pane. Moc se omlouvám...“

„Nemusíš se omlouvat,“ řekl Hunter chápavě. „Nepospíchej. Vím, jak je to těžké.“

Hermano si otřel slzy z obličeje a znovu se zhluboka nadechl. „Bylo vidět, že na oltáři je binec. Svícny ležely na podlaze. Kalich byl převržený na stranu a oltářní pokrývka umazaná. Byly na ní nějaké šmouhy.“

„Nevšiml sis, jestli je v kostele ještě někdo?“

„Ne, pane. Podle mě nebyl. Bylo tam ticho, jako v tu dobu vždycky bývá. Hlavní vchod byl zamčený.“

„Tak jo, co jsi udělal potom?“ zeptal se Hunter a očima vnímal každíčkou Hermanovu reakci.

„Šel jsem k oltáři zkontrolovat, co se děje. Napadlo mě, že se třeba někdo vloupal do kostela a nastříkal všude barvu. Jako graffiti, víte? Tohle není zrovna nejlepší čtvrt. Některé gangy tady v okolí nemají úctu před ničím. Dokonce ani před Naším Pánem Ježíšem Kristem.“

„Měli jste tady problémy s gangy už dřív?“ zeptal se Hunter, zatímco Garcia prohlížel kuchyňku.

„To je právě to divné, pane. Nikdy jsme žádné trable neměli. Otce Fabiana měl každý rád.“

„A co vloupání? Buď do kostela, nebo tady do té noclehárny?“

„Ne, pane. Nikdy. Vážně nemáme nic cenného.“

Hunter kývl. „Tak co bylo dál?“

„Nevěděl jsem, co dělat. Bylo mi jasné, že v žádném případě nestihnu uklidit a připravit kostel na ranní mši do půl sedmé. Když jsem došel k druhé straně oltáře, tak jsem to uviděl, na podlaze vedle zповědnice. Zpanikařil jsem. Myslel jsem, že je to ďábel.“

„Ďábel?“ Hunter vyklenul obočí.

Hermano už zase plakal. „Muž se psí hlavou, celý od krve. Vypadalo to jako ďábel. Ale byl to otec Fabian.“

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Garcia.

„Podle prstenu.“

„Jakého prstenu?“

„Velkého zlatého prstenu na levé ruce, je na něm svatý Jiří, jak zabíjí draka,“ odpověděl místo vyslychaného Hunter, zvedl ruku a zavrtěl prsténíčkem.

Garcia se kousl do spodního rtu, napůl dopálený, že si v kostele prstenu nevšiml.

„Přesně tak, pane,“ potvrdil Hermano s úctou; Hunter na něj zjevně udělal dojem. „Otec Fabian ho nikdy nesundával. Prý to byl dárek od jeho babičky, říkal. Když jsem ten prsten uviděl, poznal jsem, že je to on. Byl to otec Fabian.“ Hermano se sesypal, zabořil hlavu do dlaní. Jeho tělem v několikavteřinových intervalech otřásaly prudké vzlyky.

Žal a mlčení jsou ideální partneři. Hunter se v tom velmi dobře vyznal. Už mnohokrát se ocitl ve společnosti lidí, kteří utrpěli šok z nálezu mrtvol. Slova, aťsi sebevíc konejšivá, jen zřídka kdy něco změnila. Nabídl malému ministrantovi další papírový kapesník a čekal, až si osuší slzy. Když se chlapec k Hunterovi zase obrátil, měl oči třešňově rudé.

„Já to nechápu, pane. Kdo by něco takového udělal zrovna otci Fabianovi? Nikdy neublížil živé duši. Vždycky každému ochotně pomáhal. Jedno komu. Jedno kdy. Když ho někdo potřeboval, tak si pro něj udělal čas.“

Hunter zachoval klidný a vyrovnaný hlas. „Hermano, vypadáš jako inteligentní kluk a já ti nechci lhát. Momentálně neznáme žádné odpovědi, ale slibuji ti, že se je ze všech sil vynasnažíme najít. Jestli ti to nevádí, rádi bychom ti položili ještě pár dalších otázek.“

Hermano se vysmrkal do papírového kapesníku a nervózně přikývl.

Hunter vytáhl z kapsy bundy pero a malý černý zápisník. „Kdy jsi naposled viděl otce Fabiana?“

„Včera večer, pane, těsně předtím, než začal zpovídat.“

„A v kolik hodin to bylo?“

„Asi ve tři čtvrtě na devět.“

„Tak pozdě?“ ozval se Garcia.

„Zpovědi obyčejně probíhají odpoledne od čtyř do pěti,“ vysvětloval Hermano. „Ale v adventu bývá daleko rušněji. Odpolední zpovídaní nestačí na to množství lidí, co sem chodí. Otec Fabian pak zpovídá ještě asi hodinu předtím, než se kostel zavře.“

Hunter si něco načmáral do zápisníku.

„Když jsem odešel z kostela, vrátil jsem se do svého pokoje, pomodlil se a šel spát. Vstával jsem včera v půl páté.“

„Vůbec nic jsi už neslyšel potom, co sis lehl?“ Hunterovy oči šmejdily po místnosti.

„Ne, pane. Neslyšel.“

Huntera nijak nepřekvapilo, že Hermano nic neslyšel. Jeho pokoj byl v samostatné malé budově za kostelem. Skrz zavřené dveře a tlusté zdi

určitě nebylo nic slyšet – leda by vrah vysílal svůj útok ze silných reproduktorů.

„Řekl bych, že pokoj otce Fabiana je hned vedle. Sousední dveře?“ naklonil Hunter mírně hlavu.

„Ano, pane.“ Hermano si masíroval zavřená víčka a mírně přikývl. Ke špičce červeného a od kapesníku odřeného nosu mu skanula další slza.

Hunter mu dal ještě pár vteřin, aby se vzpamatoval, a pak pokračoval. „Nevšiml sis, že by otec Fabian v posledních několika dnech působil nějak jinak? Třeba neklidně nebo nervózně?“

Hermano zhluboka nasál vzduch nosem. „Nespal dobře. Někdy jsem ho po půlnoci slyšel, jak se ve svém pokoji modlí.“

Hunter se vsedě na posteli zaklonil a perem nadzvedl dolní okraj těžkého závěsu. „Říkal jsi, že uklízíš kostel, vid’? Uklízíš taky tuhle budovu, včetně pokoje otce Fabiana?“

„Jeho pokoj ne, pane.“ Ministrant zavrtěl hlavou. „Otec Fabian si hodně potrpěl na soukromí. Pořád měl zamčené dveře. Uklízel si tam sám.“

Hunterovi to přišlo divné. „Nevíš, jak bychom se dostali do jeho pokoje?“

Bojácné zavrtění hlavou. „Klíč měl jenom otec Fabian.“

Hunter zavřel zápisník a vrátil ho do kapsy. Vstal a letmo přelétl očima náboženské obrázky na stěnách. „Nevíš, jak se jmenoval ve skutečnosti?“ zeptal se, když byl Hermano u dveří.

Garcia střelil po Hunterovi tázavým pohledem.

Hermano se obrátil k oběma detektivům. „Ve skutečnosti se jmenoval Brett.“

Garcia svrástil čelo. „A kde se vzalo jméno Fabian?“

„Svatý Fabián,“ odpověděl Hunter a ukázal na jednu z náboženských kreseb – představovala muže, celého oblečeného v bílém, s bílou holubicí na pravém rameni.

„Přesně tak,“ potvrdil Hermano. „Víte, že než se stal svatým, byl zvolený papežem a...“ Náhle ztuhl, protože si něco uvědomil. Vytřeštil oči. „Panebože!“

„Copak?“ zeptal se Garcia překvapeně. Přejížděl pohledem mezi chlapcem a Hunterem.

„Svatý Fabián,“ hlesl Hermano slabým hlasem.

„Co je s ním?“

„Takhle umřel. Usekli mu hlavu.“

Hunter odešel od Hermana zpátky do kostela. Brindle našel klíč od pokoje v levé kapse sutany otce Fabiana. Po klíči tedy vrah nešel.

Pokoj kněze byl větší než ministrantův, ale stejně prostý. Další knihovna plná vázaných knih, starý psací stůl a úzká postel. V protějším rohu soukromá svatyně, oltářík přeplněný náboženskými figurkami. Na protější straně pokoje stál malý šatník. Místo bylo čisté, bez poskvrnky, ale ve vzduchu se vznášel plesnivý pach staroby. Postel byla dokonale ustlaná. Minulou noc v ní nikdo nespál.

Ve skříni otce Fabiana bylo pracovní oblečení, pár košil s dlouhými rukávy, džíny, tmavomodrý oblek s tenkým proužkem a obnošené boty.

„V tomhle pokoji to smrdí jako v domě mých prarodičů v Brazílii,“ poznamenal Garcia, který prověřoval psací stůl, zatímco Hunter se zvolna probíral tituly v knihovně.

„Hermano měl pravdu.“ Garcia zvedl v pravé ruce, navlečené v latexové rukavici, pas. „Pravé jméno našeho kněze bylo Brett Stewart Nichols. Narodil se 25. dubna 1965 přímo tady v Los Angeles. Nepřekvapuje mě, že si změnil jméno. Otec Brett nezní dobře, že ne?“

„Jsou v tom pasu nějaká razítka?“ zeptal se Hunter se zájmem.

Garcia zalistoval prvními několika stránkami. „Jen jedno. Itálie, před třemi lety.“

Hunter kývl. „Ještě něco v šuplatech?“

Garcia se ještě chvíli prohraboval v zásuvkách. „Už jen pár pohlednic se svatým Jiřím, pera, tužky, guma a... výstřížek z novin.“

„Co na něm je?“

„Otec Fabian.“

Hunter přistoupil ke Garciovi, aby se podíval. Článek byl jedenáct měsíců starý a pocházel z *Los Angeles Daily News*. Na fotografii byl laskavě vyhlížející kněz, obklopený dětmi. Titulek zněl: COMPTONSKÝ KNĚZ – OPRAVDOVÝ SANTA CLAUS. V článku se popisovalo, jak otec Fabian šetřil z vlastní apanáže, aby viděl úsměv na tvářích dětí bez domova v šesti různých sirotčincích, kde rozdával dárky.

„Vypadá to, že byl hodný člověk,“ poznamenal Hunter cestou zpátky ke knihovně.

Garcia souhlasně přikývl a vrátil novinový výstřížek do zásuvky. „Dneska si nejspíš oslavu moc neužijeme,“ řekl a začal prohlížet figurky na oltáříku.

Večírek na rozloučenou s kapitánem Bolterem měl začít v pět odpoledne v grilbaru Redwood.

„Nejspíš ne.“ Hunter si dřep, vytáhl z dolní police svazek vázaný v kůži a přelistoval pár stránek; pak knihu vrátil a proces zopakoval s následující.

A další.

A další.

Všechny byly psané rukou.

„Co tam máš?“ Garcia si všiml Hunterova zájmu, když přečetl několik stránek.

„Celou hromadu deníků, nebo něčeho na ten způsob,“ odpověděl Hunter a zase vstal. Přelistoval zpátky na první stránku a pak až na poslední. „Je tady přesně dvě stě stránek.“ Pár dalších namátkou otočených listů. „A všechny jsou popsány od začátku až do konce.“

Garcia přistoupil za Hunterem ke knihovně a natočil se tak, aby líp viděl na nejnižší polici. „Má tu přes pětatřicet svazků. Jestli každá stránka znamená záznam z jednoho dne, tak dokumentoval svůj život – jak dlouho?“

„Přes dvacet let.“ Hunter namátkou otevřel svazek, který držel v ruce. „Jeho dny, jeho myšlenky, jeho pochybnosti. Všecko je to tady černé na bílém. Poslechni si tohle,“ otočil se ke Garciovi.

„Dnes jsem se modlil s těžkým srdcem. Modlil jsem se za jednu ženu – Rosu Perezovou. Chodí do tohoto kostela už pět let. Modlí se jen za jedno jediné. Aby byla schopná porodit dítě. Když ji před téměř osmi lety sexuálně napadli čtyři muži, došlo u ní k těžkému poškození dělohy. Stalo se to v sousední ulici. Tehdy jí bylo šestnáct. Tři roky po znásilnění se Rosa provdala. Od té doby se spolu se svým manželem Antoniem pokoušela o dítě a vloni byly její modlitby konečně vyslyšeny. Otěhotněla. Nikdy v životě jsem neviděl nikoho tak šťastného. Před dvěma měsíci porodila chlapečka, Miguela Pereze, ale došlo ke komplikacím. Děťátko se nenarodilo zdravé. Udatně bojovalo deset dní, ale mělo příliš slabé plíce a srdíčko. Jedenáct dní po narození zemřelo.“

Rosa vstoupila od návratu z nemocnice do tohoto kostela jen jednou. Přišla s jedinou otázkou – PROČ?

Viděl jsem ji v jejích očích. Už tam nebyla víra. Její víra zemřela spolu se synáčkem.

Dnes si sama vzala život v malém bytě na East Hatchway Street. Ted' se bojím o Antoniovo duševní zdraví. A i když má víra je neochvějná, i já toužím znát odpověď na Rosinu otázku. PROČ, Pane? Proč dáváš, jen abys bral? "

Hunter pohlédl na Garcii.

„Kdy to bylo?“

„Data tu nejsou,“ opáčil Hunter.

Garcia zavrtěl hlavou a sevřel si dvěma prsty kořen nosu. „To je smutný příběh. Vypadá to, že i kněží čas od času zapochybují ve víře.“

Hunter zavřel deník a vrátil ho do knihovny. „Jestli se otec Fabian bál o svůj život nebo jestli mu poslední dobou něco vadilo, bude to v jedné z těch knih.“

Garcia zvolna a zhluboka vydechl. „Budeme potřebovat nějaké lidi navíc, aby to všechno pročetli.“

„Možná.“ Hunter vyndal první deník zprava. „Doufám, že otec Fabian byl pořádný. Jestli je to tak, budou deníky uspořádané postupně. Pokud mu ‚poslední dobou‘ něco vadilo, bude to v tom posledním.“

Hunter pokynul všem u stolu. „Za moment se vrátím, Kyle. Jen musím pozdravit pár lidí, ale tuhle Carlos s vámi může chvíli pobýt, kluci.“ Poplácal Garciiu po zádech a ten mu odpověděl pohledem, který říkal: „Cos mi to udělal?“

„Carlossssi. Pojď na sklenčičku.“ Kyle vlekl Garciiu ke stolu.

Pevná ruka uchopila Huntera za rameno dřív, než dorazil k baru. Otočil se, připraven k dalšímu přípitku.

„Tak ses konečně uráčil.“

Kapitán Bolter vypadal působivě. Byl vysoký a mohutný jako nosorožec. Přestože mu táhla sedmdesátka, měl hlavu plnou stříbřitých vlasů. Hustý knír byl už dvacet let jeho poznávacím znamením. Hrozivá postava budila respekt.

„Kapitáne,“ odvětil Hunter s potěšeným úsměvem. „Vy jste si vážně myslel, že se neukážu?“

Kapitán Bolter objal pravicí Huntera kolem ramen. „Vyjdeme si na vzduch, jo? Další přípitek na své zdraví už bych nevydržel.“

Pod jasnou oblohou se noc zdála ještě chladnější. Hunter si zapnul zip kožené bundy, zatímco kapitán Bolter vytáhl z kapsy saka doutník Felipe Power. „Dáš si taky?“ nabídl.

„Ne, díky.“

„Ale no tak, mám rozlučku. Měl bys ochutnat.“

„Budu se držet skotské.“ Hunter pozvedl sklenku. „Z doutníků se mi motá hlava.“

„Mluvíš jako holka.“

Hunter se zasmál. „Holka, co vám na střelnici natrhla zadek.“

Kapitán Bolter se dal do smíchu. „Víš přece, že jsem tě v pátek nechal vyhrát schválně, ne?“

„Samozřejmě že nechal.“

„Já bych si jeden vzal.“

Hunter a kapitán se otočili k muži, který stál za nimi. Doktor Jonathan Winston byl šedesátník, vrchní soudní patolog města Los Angeles, oblečený v drahém, tmavém italském obleku s bílou košilí a konzervativní modrou vázankou.

„Jonathane!“ Kapitán Bolter už tahal z kapsy další doutník a podával ho doktorovi.

„Vypadáte, jako byste zrovna vyšel z kostela, doktore,“ usmál se Hunter.

Doktor Winston si zapálil doutník, dlouze z něj zatáhl a zvolna vyfukoval kouř. „Vy taky, podle toho, co jsem slyšel.“

Hunterův úsměv rychle zmizel.

„Slyšel jsem o dnešním ránu.“ Kapitán také zvažněl. „Podle toho, jak se tváříš, vidím, že to podle tebe nebyla náhodná vražda, vid’?“

Robert zavrtěl hlavou.

„Náboženská nenávist?“

„Ještě nevíme, kapitáne. Jsou tu určité stopy, které ukazují na náboženský motiv nebo náboženského cvoka, ale na závěry je ještě moc brzo.“

„Co máte?“

„V téhle chvíli víme s jistotou jen to, že vražda byla extrémně brutální, patrně rituální.“

Kapitán Bolter rychle postřehl, jak Hunter na zlomek vteřiny zaváhal. „Ale jdi, Roberte, já tě znám. Vadí ti něco jiného.“

Hunter usrl skotské a ostře nadechl. „Povídali si.“

„Kdo si povídal? Kněz a vrah?“

Hunter kývl.

„Jak to víš?“ zeptal se doktor.

„Tělo se našlo pár kroků od zpovědnice. Oboje dveře byly otevřené a stejně tak okýnko v přepážce mezi oběma kójemi.“ Na vteřinu se odmlčel. „Když se v katolickém kostele zpovídáný přizná ke všem hříchům a přijme pokání, kněz vždycky zavře okýnko v přepážce. Nějak to symbolizuje, že se za těmi hříchy zavřely dveře a dotyčnému je odpuštěno.“

„Vy jste katolík?“ zeptal se doktor Winston.

„Ne, jenom hodně čtu.“

Kapitán Bolter přesunul doutník do pravého koutku úst. „Takže si myslíš, že se vrah vyzpovídal, než...“ Potřásl hlavou a poskytl tak Hunterovi možnost doplnit nedopověděné.

„Vyvlekl kněze z jeho kóje a stál ho.“

Kapitán zavřel oči, zaklonil hlavu a procítěně si povzddechl. „Odpusťte mi, otče, neboť vám ufláknu hlavu.“

„Něco na ten způsob.“

„Všichni víme, co to znamená,“ podotkl doktor a znovu zabafal z doutníku.

„Že tohle je teprve začátek,“ opáčil kapitán Bolter. „A že jestli toho vraha brzo nechytíme, budeme mít na krku další oběť.“

Zvedl se vítr a doktor Winston si přitáhl límec saka těsněji kolem krku. Pak zvedl tázavě jedno obočí směrem ke kapitánovi. „Budeme? My?“

„Má pravdu, kapitáne,“ usmál se Hunter. „Od dnešní půlnoci jste v penzi. Už si s tím nemusíte dělat starosti.“

„Tvá práce zde je vykonána, synu,“ řekl doktor Winston tlumeným hlasem Dartha Vadera z *Hvězdných válek*.

„Musí to být příjemné, ne?“

Kapitán odpověděl Hunterovi nepřesvědčivým úsměvem. „Nejspíš síla zvyku. Dal jsem padesát let života policejním jednotkám v tomhle městě. Přes noc se toho člověk nezbaví, ale jednou to zvládnou.“

Hunter snadno prokoukl, co se skrývá za kapitánovou udatnou tvář. Je mu líto, že odchází.

„Copak teď budete dělat, když už si nemusíte dělat starosti s chytáním zločinců?“ zeptal se doktor Winston.

„Beth se chce přestěhovat.“

„Vážně? Kam?“

„Někam daleko odtud. Už má tohohle města dost, a já jí to nezazlívám. V Los Angeles je teď moc násilí.“

„To můžu potvrdit,“ souhlasil doktor Winston. „Jak léta plynou, je to, co vidáme v márnici, čím dál krvavější a sadističtější. Jako by už neexistovala žádná úcta k životu. A počet vražd stoupá. Sotva stíháme.“

Hunter hbitě postřehl, že je třeba změnit téma. „Možná se vám po Los Angeles stýskat nebude,“ obrátil se ke kapitánu Bolterovi. „Ale po nás se vám bude stýskat určitě.“

„Jako po díře do hlavy,“ zabafal Bolter z doutníku.

Všichni se zasmáli.

„Nový kapitán je přinejmenším o moc hezčí než já.“

„To nebude nic těžkého,“ zažertoval Hunter. „Tak už konečně přestaňte být tak záhadný a mlžit kolem toho, kdo ten nový kapitán bude?“

„Oni to ještě nevědí?“ kousl se doktor Winston do dolního rtu.

„Vy to víte?“ zeptal se Hunter překvapeně.

„Hm, hm.“

Hunter probodl kapitána Boltera ostřížím pohledem.

„Nekoukej na mě jako nasraná manželka,“ řekl kapitán Bolter nevraživě. „Toho si dost užiju doma, a taky jsem chtěl, aby to bylo překvapení.“ Nad jeho širokým úsměvem Hunter zamžoural novou obavou.

„No, překvapení z ní tedy budou,“ zasmál se doktor Winston.

„Z ní?“ Hunter se podíval z jednoho na druhého.

Kapitán Bolter ho ještě chvíli napínal, než podlehl. „Jmenuje se Barbara Blakeová.“

„To si ale *fakt* děláte srandu, že jo?“ Hunter se opřel zády o stůl z bukového dřeva.

„Proč? Protože je to ženská?“ svažtil kapitán čelo.

„Ne, protože se jmenuje Barbara. Chcete mi tvrdit, že Divize loupeží a vražd bude mít od tedka kapitánku Barbii?“

„Húúú, nikdy jí neříkejte Barbie,“ potřásl hlavou doktor Winston.

„To rozhodně ne,“ dodal kapitán Bolter. „Ledaže by tě omrzely vlastní koule. Nedej se oblafnout tím, že je to ženská, Roberte. Je to skvělá velitelka a pěkná mrcha, když je třeba. Už mockrát to potvrdila. Dva roky jsme byli partáci, než si zažádala o přeložení do Sacramento.“

Hunter postřehl v kapitánově hlase smutek. „Jen pracovní partáci?“ zeptal se a dopil zbytek whisky.

„Ať tě ani nenapadne dělat mi psychoanalýzu, Roberte. S tím je konec.“ Kapitán Bolter potřásl hlavou a zamířil doutníkem na Huntera.

„To by mě v životě nenapadlo.“

„Tady jste, kapitáne.“ Ve dveřích se objevil poručík Sheldon. „Shánějí vás. Je čas na proslov. A všichni chceme vědět, kdo po vás nastoupí. Konec napětí.“

„Nejspíš to jinak nepůjde.“

Hunter za nimi dovnitř nešel.

Hlavní pracoviště Úřadu koronera pro okres Los Angeles sídlí na North Mission Road číslo 1104. Budova je vynikající architektonické dílo s neorenesančními prvky. Rozmáchlé vstupní schodiště lemuji staromódní stojany pouličního osvětlení. Průčelí velké nemocnice, proměněné v márnici, je z terakotových cihel se světle šedými překlady. Celá budova vypadá jako součást prestižní oxfordské koleje.

Studentům kriminalistiky Nelsonu Fentonovi a Jamaalu Jacksonovi zbývala ještě hodina do konce noční směny. Přestože pracovali jen na částečný úvazek a jejich činnost byla poměrně jednoduchá, vyžadovala velmi silný žaludek. Jako forenzní technici úřadu koronera měli za úkol převést, odstrojít, vyfotografovat, očistit a připravit mrtvolu k pitvě.

„Kolik mrtvol máme ještě na seznamu?“ zeptal se Jamaal, stáhl si chirurgickou masku z úst a nechal si ji volně viset kolem krku. Právě dokončili přípravu pětadesátiletého muže, kterému vlastní syn zasadil dvaapadesát bodných ran.

„Dvě.“ Nelson ukázal na dva černé polyetylenové pytle s těly na ocelových stolech na druhém konci místnosti.

„Tak jdeme na to.“

Nejdřív museli mrtvá těla svléci a pak důkladně omýt hadicí v rámci přípravy k pitvě. Zatímco si Jamaal upravoval pásek chirurgické masky, Nelson přistoupil k většímu z obou pytlů a rozeplnul zip.

„A do prdele!“ zvedl Nelson obě ruce k ústům a o krok ustoupil.

„Co je?“

„Koukni na to.“

Jamaal se podíval do rozepnutého pytle. „A hergot.“ Udělal obličej, jako by právě ochutnal něco trpkého. „Bez hlavy.“

Nelson kývl. „Ale podívej, co má na sobě.“

Teprve teď si Jamaal všiml kněžské sutany. „No páni, to je zlý. Kdo sakra může něco takového udělat knězi?“

„Někdo hodně naštvanej.“ Nelson znovu přistoupil ke stolu.

„Nejsem katolík ani nic takového, ale tohle je prostě...“ Jamaal potřásl hlavou, aniž dokončil větu. „Tohle město je v háji, člověče. Všude samý násilí.“

„Celej svět je v háji, vole. Doděláme to a padáme odtud. Pro dnešek už toho mám dost.“

„Nápodobně.“

Rozepnuli sutanu, rozhalili ji a ztuhli.

„Do hajzlu,“ zašeptal Nelson.

„Asi bysme měli zavolat doktoru Winstonovi. Hned.“

Insomnie je velice nevyzpytatelná choroba a postihuje lidi různým způsobem. Může udeřit, ještě než si jdete lehnout, nebo vás může mučit tím, že vás nechá na hodinku usnout, pak se připlíží a udržuje vás v bdělém stavu až do rána. Ve Spojených státech jí trpí každý pátý člověk.

Poté, co se většinu noci věnoval internetovým rešerším, podařilo se Hunterovi usnout jen na dvě hodiny a už byl zase vzhůru. V hlavě se mu přehrávaly obrázky kostela a vraždy otce Fabiana jako filmová smyčka. Aby vysadil, vydal se Hunter ve čtyři ráno do posilovny.

V šest hodin, po důkladném tělocviku a horké sprše, civěl z okna svého malého dvoupokojového bytu na jihu Los Angeles. Snažil se uspořádat si myšlenky, když mu zazvonil mobil.

„Tady detektiv Hunter.“

„Roberte, tady Jonathan Winston.“

Hunter se podíval na hodinky. „Co se děje, doktore? Nemůžete spát?“

„V mém věku už stejně spím po páté hodině jen málokdy, ale nevolám proto, abych probíral svoje spací návyky.“

Zlověstný tón doktora Winstona zbavil Huntera úsměvu. „Co se děje?“

„No, měl byste sehnat svého partáka a přijet sem. Musím vám něco ukázat, než se pustím do pitvy toho bezhlavého kněze.“

„Než se pustíte do pitvy?“ otázal se Hunter skepticky.

„Přesně tak.“

„Jste v márnici?“

„Jo.“

„Zavolám Carlose. Budeme tam za půl hodiny, doktore.“

„Tak o co jde?“ zeptal se Garcia, když se v 6:35 setkal s Hunterem na parkovišti u Okresního úřadu koronera. „Ještě ani nemají otevřeno.“

Hunter pokrčil rameny. „Doktor nic neřekl, ale nejspíš se to brzy dozvíme.“

Doktor Winston uvítal oba detektivy pevným stiskem ruky u vstupních dveří.

„Tak co se stalo, doktore?“ zeptal se Hunter cestou do budovy.

„No, včera večer, když jsem přišel do Redwoodu na Williamovu rozlučku, jsem vypnul mobil. Koneckonců jsem patolog, ne chirurg. Nevolají mě uprostřed noci k naléhavým případům.“

„Fajn,“ souhlasil Hunter vlažně.

„Když jsem dneska ráno mobil zase zapnul, měl jsem tam dost zvláštní vzkaz od jednoho forenzního technika.“

Prošli prázdnou vstupní halou, kolem recepčního pultu do dlouhé, dobře osvětlené chodby.

„Jak se dá očekávat, patříme ve Spojených státech k těm oddělením koronera, kde je nejhustší provoz. Většinu špinavých přípravných prací před pitvou mají na starosti forenzní technici, což jsou většinou univerzitní studenti.“

Ocitli se u schodiště na konci chodby a vyšli do prvního patra.

„Mrtvoly sem přivázejí v běžných polyetylenových pytlích. V konkrétním případě mrtvoly toho vašeho kněze byl vyšetřovatel koronera na místě činu tak laskav, že odstranil od těla psí hlavu, než pytel uzavřel.“

„Umím si překvapit překvapení takového studenta, když rozepne pytel a najde v něm lidský tělo se psí hlavou,“ poznamenal Hunter.

„Přesně tak,“ potvrdil doktor. „Tu hlavu jsem ještě neviděl.“

„Kde je teď?“ otázal se Garcia.

„V laboratoři. Dneska ráno na ní provedou forenzní testy. Při troše štěstí se z nich něco dozvíme.“

Zastavili se u dveří převlékárny.

„Převlečte se,“ vyzval je doktor. „Sejdeme se na pitevně 2B. Předposlední dveře nalevo.“ Ukázal do chodby.

Když se k němu Hunter a Garcia znovu připojili, doktor Winston pokračoval: „Tak jo, včera v noci tedy forenzní technici připravovali těla na dnešní dopolední pitvy.“ Otevřel dveře místnosti 2B a rozsvítil. Okamžitě je zasáhl pach čpavku, který pátil v plicích. Uprostřed neposkvrněné, čisté dlaždičkové podlahy stál stůl z nerez oceli. U jedné stěny byl velký dvojitý dřez a plechový pult s několika nástroji, úhledně seřazenými, včetně Strykerovy pilky. Na policích podél protější stěny stálo množství mikroskopů, fiól a stojanů se zkumavkami. Na dvou samostatných stolcích trůnily dva složité počítače.

„Tělo se musí před provedením pitvy umýt,“ přistoupil doktor Winston blíž k nerezovému stolu. Leželo na něm tělo zakryté dlouhou bílou rouškou. „Netřeba dodávat, že před umytím se tělo musí odstrojit.“

Hunter už tušil, co bude následovat.

„Když forenzní technici svlékli kněžskou sutanu, našli tohle.“ Doktor Winston odkryl tělo. Všichni tři muži na ně několik vteřin mlčky zírali.

„A kurva,“ zašeptal Garcia a přerušil tak napjaté ticho. Na hrudi kněze byla červenou barvou vyvedena číslice 3, vysoká asi patnáct centimetrů.

Než Hunter a Garcia dorazili do hlavního štábu Divize loupeží a vražd v North Los Angeles Street, bylo už po půl desáté. Touhle dobou bývala obvykle hlavní kancelář nejméně ze dvou třetin prázdná, protože většina detektivů byla v terénu. Dnes ráno tu bylo překvapivě plno.

„Páni! Tady je dneska rušno,“ poznamenal Garcia poté, co se rozhlédl po halové kanceláři.

„A má to svůj důvod,“ opáčil Hunter.

„Vražd v Los Angeles konečně ubylo?“ zažertoval Garcia.

„To by nedokázal ani Bůh.“ Hunter ukázal na dveře na protějším konci kanceláře. „Tamhle je důvod.“ Na dveřích se skvěl nápis KAPITÁN BARBARA BLAKEOVÁ.

„Zatraceně! Já úplně zapomněl, že úvodní schůze s novou kapitánkou je dneska v osm ráno.“

„Měli jsme důležitější věci na práci.“ Hunter sundal bundu a pověsil ji na opěradlo židle u svého psacího stolu.

Než si stihl sednout, dveře do kapitánčiny kanceláře se otevřely a vykoukla z nich hlava kapitána Boltera. „Roberte, Carlosi, pojdte sem.“

Oba detektivové bez zaklepání vstoupili do prostorné kanceláře. U velkého okna vzadu stál elegantní psací stůl z růžového dřeva. Napravo od stolu byla stěna s policemi, plnými spisů různých případů. Většina zarámovaných fotografií, které místnost kdysi zdobily, už zmizela. Hunter usoudil, že jsou zabalené v krabicích, úhledně uspořádaných u západní stěny. Kapitán Bolter se zabýval kávovarem v koutě. Vedle stolu stála oslnivě krásná ženská.

„Robert Hunter, Carlos Garcia – seznámte se s novou kapitánkou, Barbarou Blakeovou,“ míchal William Bolter kávu v šálku, který třímal v ruce.

Kapitánka Blakeová měla dlouhé tmavé vlasy, elegantně svinuté do uzlu. Její pokožka pod světlým make-upem působila hladce a pěstěně. Měla světlou rtěnku, perlový náhrdelník a stejné náušnice. Značková košile z bílého hedvábí byla úhledně zastrčená do úzké černé sukně. Hunter věděl, že je jí něco přes padesát, ale vypadala nanejvýš na čtyřicet.

„Prosím, posadte se.“ Ukázala na dvě kožená křesla před svým stolem.

„Tohle bylo naposled, co některý z vás vstoupil do mé kanceláře bez zaklepání,“ řekla, jen co oba detektivové dosedli.

William Bolter se zachechtal. „Já vám říkal, že dovede být pěkná mrcha.“

Hunter zůstal zticha. Studoval pohledem novou kapitánku. Hraje to dobře. Hned si vymezuje pozice. Ukazuje, že si nedá od svých detektivů nic líbit. Tak to má být, když jste první den v tak vysoké funkci v oblasti ovládané převážně muži.

„Vynechám ten ukecaný proslov, co jsem prve držela k ostatním detektivům. Určitě by to nebylo pro vás nic nového, a nejsem tu proto, abych se na vás vytahovala.“ Sedla si za svůj nový stůl. „Nic se nezmění. Dál budete dělat svou práci a podávat mi hlášení jakožto své kapitánce, přesně tak, jako jste to dělali s Williamem.“ Kývla hlavou směrem ke kapitánu Bolterovi.

Hunterovi se její styl líbil. Nejdřív postrašit, pak nasadit přátelský tón. Barbara Blakeová není žádná prvnička.

Hodila směrem k oběma detektivům úhledně složené noviny. „Váš nový případ už budí rozruch.“

Hunter noviny zvedl a přečetl si titulek.

KNĚZ BEZ HLAVY VYPADAL JAKO ĎÁBEL. Nebyly u toho žádné obrázky.

Hunter předal noviny Garciovi, aniž článek dočetl. „To se dalo čekat, kapitánko. Novináři byli u kostela dřív než my. Jen jsme měli štěstí, že se nikomu z nich nepovedlo vlézt dovnitř a vyfotit mrtvolu.“

Kapitánka Blakeová se opřela v křesle dozadu. „Zrovna jsem měla telefon se starostou Edwardsem. Jak patrně víte, je to římský katolík. Také je velmi dobrým přítelem biskupa Patricka Clarka, což je episkopální vikář regionu San Pedro. Katolický kostel Sedmi svatých do tohoto regionu patří.“ Odmlčela se a zadívala se Hunterovi do očí. „Starosta Edwards volal, aby na mě přitlačil. Chce, aby tohle vyšetřování bylo typickou ukázkou rychlé spravedlnosti. Ujistila jsem ho, že se budeme snažit jako vždy. Zeptal se, komu jsem případ přidělila, a když jsem mu sdělila vaše jméno, začal vyvádět.“

Carlos svrástil čelo.

„Požadoval, abych svěřila vyšetřování někomu jinému.“

„Cože?“ Garcia pohlédl na Huntera.

„Má s vámi nějaký problém.“ Neodvracela pohled. „Řekla bych dokonce, že vás nenávidí do morku kostí. Co jste mu provedl, spal jste s jeho ženou?“

Hunter mírně sklonil hlavu. William Bolter nespouštěl oči ze šálku s kávou.

„Sakra, to snad ne,“ vyvalila oči. „Prosím vás, řekněte mi, že jste nespal se starostovou ženou.“

Garcia zvedl obě obočí.

„S veškerou úctou, kapitánko, nechápu, co má můj osobní život společného s případem.“

Kapitánce zacukaly rty. Vstala a obešla stůl. „S tímto konstatováním musím souhlasit. William tvrdí, že jste nejlepší ze všech, kterým kdy velel. Důvěřuji jeho úsudku. A čert mě vem, jestli první den ve funkci kapitánky Divize loupeží a vražd dovolím, aby se mě nějakéj snobskej politicej sráč pokoušel zastrašit, natožpak aby mi vykládal, kterého ze svých detektivů mám nebo nemám pověřit vyšetřováním.“

William Bolter se usmál.

„Řekla jsem starostovi, že případ mají na starosti nadmíru schopní a zkušení detektivové. A aby se mi už nikdy nepokoušel radit, jak mám řídit svou divizi.“

„Vy jste se hned první den vzepřela starostovi Los Angeles?“ zeptal se Hunter klidně. „Většina lidí by ho radši měla na své straně.“

Kapitánka Blakeová se opřela o svůj stůl přímo před Hunterem. „Myslíte, že jsem udělala chybu, detektive Huntere?“

Hunter neuhnul pohledem. „Myslíte si vy, že jste udělala chybu, kapitánko?“

Úsměv kapitánky Blakeové byl plný sebejistoty. „Aby bylo od začátku jasno, ano? Vždycky budu stát při svých detektivech. Nevadí mě nasrat politiky. Vadí mi, když nemám důvěru lidí, se kterými pracuju.“ Její hlas byl klidný a pevný. Dívala se střídavě na oba detektivy. „Jestli má na vás starosta pifku jen proto, že jste mu hobloval ženu, pak s tím bude muset žít. Na takové blbosti já nemám čas. Takže abych odpověděla na vaši otázku, detektive Huntere – ne, nemyslím si, že bych udělala chybu.“

Hunter jí neměl co vytknout. Opravdu uměla vynášet karty přímo skvěle.

Barbara Blakeová nedopustila, aby zavládlo ticho.

„Tak jak jsme na tom s tím novým případem?“

Hunter jí pověděl to málo, co dosud věděli o vraždě otce Fabiana.

„Krucinál,“ vyprskla. „Takže vrah už patrně zabíjel dvakrát?“

„Je to možné, ale není to jisté,“ odvětil Hunter a sevřel si prsty bradu.

Kapitánka Blakeová zvedla obočí, vyzývala ho, aby pokračoval.

„Číslice tři může znamenat, že otec Fabian je třetí oběť, nebo taky může znamenat něco úplně jiného.“

„Co třeba?“

„Nevím. Něco důležitého pro vraha, nebo pro otce Fabiana, nebo pro oba. Pravda je, že to zatím nevíme – a bylo by nezodpovědné dělat takhle brzy závěry.“

„Fajn, máte pravdu,“ souhlasila kapitánka Blakeová. „Myslíte, že by to mohlo souviset s tím ministrantem? To by nebylo nic neslýchaného.“

„To si nemyslím,“ odvětil Hunter.

„Proč ne?“

„Aby někdo někoho zabil tak, jak byl zabit otec Fabian, vyžaduje to určitý typ osobnosti. Hermano není fyzicky ani mentálně dost silný. Je mu teprve čtrnáct.“

„Taky by tu chyběl motiv,“ ozval se Garcia. „A už jsme vydedukovali, že vrah měří něco kolem sto pětadesáti centimetrů. Hermano má tak sto pětadesát, nanejvýš sto šedesát osm.“

„Jak jste vypočítali výšku vraha?“

Garcia začal vysvětlovat, ale po třiceti vteřinách ho kapitánka zarazila zdviženou pravicí. „Zapomeňte, že jsem se ptala.“ Vrátila se na své místo a obrátila se k Hunterovi. „Jaký z toho máte počáteční pocit?“

„Zatím máme jen jednu oběť, a tím pádem není podle čeho určit konzistentní vzorec. Počáteční analýza místa činu nasvědčuje tomu, že pachatel je velmi silný, obratný, inteligentní, metodický a brutální. Navzdory té divočině, co jsme našli v kostele, byla vražda otce Fabiana dobře naplánovaná.“

„Metodický a naplánovaná?“ Zamračila se. „Podle toho, co jsem sly-

šela, byla všude krev. Nesmírně zaneřádné místo činu. Nenasvědčuje to spíš vzteku a ztrátě sebekontroly?“

„Většinou ano.“

Čekala, až bude Hunter pokračovat. Nepokračoval. „Nechtěl byste to rozvést, detektive?“ pobídla ho.

„Místo činu u Sedmi svatých sice působí na první pohled zaneřádně a neuspořádaně, ale pro vraha to tak není. Skvrny od krve a cákance byly přesně tam, kde je chtěl mít. Byl to kontrolovaný a plánovaný binec.“

„Rituál?“

Hunter se v křesle předklonil a přešel si dlaní přes nos a ústa. „To, co zatím máme, tomu nasvědčuje.“

„Křest ohněm pro tebe, Barbaro,“ řekl William Bolter a přistoupil k oknu za jejím psacím stolem.

„Přidělím vám policistu navíc,“ oznámila s pohledem na Huntera. „Mohlo by vám to pomoci s pochůzkami. Kdybyste potřebovali ještě něco, dejte mi vědět. Taky už jsem vás dva přestěhovala nahoru, do místnosti zvláštních operací. Budete potřebovat víc prostoru. Zřídila jsem anonymní linku, kam můžou občané volat tipy. Víím, že obvykle způsobí víc starostí než čeho jiného, ale kdoví? Třeba budeme mít štěstí.“ Kapitánka Blakeová se odmlčela a zalistovala několika papíry na svém stole. „Protože máme na krku tisk a nasranýho starostu, bude na nás velký tlak, abychom přišli s řešením... a to rychle.“

Místnost pro zvláštní operace byla prostorná a světlá. Uprostřed stály dva kovové psací stoly, už vybavené počítačovými terminály a telefony. Na malém dřevěném stolku v rohu byl fax. Většinu západní stěny zaujímala velká magnetická tabule a poloprázdná knihovna. V protějším rohu byla staromódní korková nástěnka na podstavci s kolečky a vedle ní stály dvě otlučené plechové kartotéční skříňky.

Na Hunterově stole už ležely fotky z místa činu a výpovědi svědků, připravené k uspořádání. Zapnul počítač a vtom někdo zaklepal na dveře.

„Je otevřeno,“ zavolal Hunter.

Do místnosti vstoupil strážník Ian Hopkins s hnědou papírovou obálkou v ruce.

„Detektive Huntere, tady jsou ty fotografie davu, co jste mě o ně žádal včera před kostelem.“ Podal obálku Hunterovi.

Garcia už na to úplně zapomněl.

Snímků bylo dohromady pětadvacet. Hunter je rozprostřel po svém psacím stole, sklonil se a každý několik vteřin pozorně zkoumal pohledem.

„Myslíte, že se vrah mohl koukat?“ zeptal se Hopkins se stopou vzrušení v hlase.

„Je to možné,“ souhlasil Hunter a přelétl očima k další fotografii.

„Jestli se můžu zeptat, detektive, proč by to dělal?“ Hopkinsova zvědavost vzrůstala.

„Je to základní lidská vlastnost. Všichni toužíme po uznání za to, co jsme udělali. Spoustu vrahů baví sledovat drama, které rozpoutají jejich činy. Jsou na své dílo moc hrdí.“

„Hrdí?“ Hopkins se nervózně usmál. „To je hodně ujetý.“

„To sérioví vrazi bývají,“ poznamenal Garcia od svého stolu.

„Sérioví vrazi?“ zeptal se Hopkins trochu příliš nadšeně. „Byla to včera práce sériového vraha?“

Garcia se zasmál.

Hunter nespouštěl oči z fotografií.

„Myslíte, že na některé z těch fotek je vrah, detektive Huntere?“ naléhal Hopkins.

„Když jste tohle fotil, už přšelo.“ Hunter potřásl hlavou. „Všichni mají buď nasazenou kapuci, nebo otevřený deštník. Pokud tam je, nepoznáme to.“

„Zvorál jsem to,“ hrábl si Hopkins rukou do vlasů. „Měl jsem jít blíž, že jo?“

Hunter se k němu obrátil. „Není to vaše vina, že začalo pršet, strážníku...?“

„Hopkins, pane. Ian Hopkins.“ Natáhl ruku a Hunter jí rázně potřásl.

„Udělal jste, co jsem po vás žádal, strážníku Hopkinsi.“

Hopkins obdařil Huntera nepřesvědčivým úsměvem. Měl pocit, že si mohl vést líp.

„Jak dlouho jste u policie, Iane?“ prohlížel si Hunter Hopkinse.

„Tenhle týden to budou tři měsíce, pane,“ odpověděl strážník hrdě.

„Líbí se vám to?“

„Ano, moc.“

„Včera to bylo vaše první místo činu?“

„Ne, pane. Už jsem dělal pár přestřelek gangů a jednu ozbrojenou loupež. Všude byly oběti na životech.“

„Včera v kostele,“ pokračoval Hunter, „jste byl hodně zvědavý, chtěl jste se podívat na místo činu. Proč jste se tam nepodíval?“

„Protože jsem měl rozkaz zůstat venku a zajistit přihlížející. A pak pořídit pár jejich fotek.“ Ukázal na fotky na Hunterově stole.

Hunter pohlédl na Garcii a vyměnili si nevyčtený souhlas. „Tak jo, co kdybyste dál pomáhal s vyšetřováním?“

Hopkinsovi se rozzářily oči.

„To by bylo fantastický... pane.“ Nemohl uvěřit svému štěstí. Pro policisty jsou případy sériových vrahů něco jako šampaňské pro milovníky vína, a jemu se právě dostalo VIP pozvánky na večírek.

„Tak jo. Kapitánka Blakeová řekla, že nám přidělí jednoho policistu. Vyžádám si vás.“

„Děkuju, pane.“

„Nevím, jestli mi ode dneška za týden ještě budete děkovat.“ Hunter se opřel dozadu a propletl si prsty za hlavou. „Nebude to snadné.“

„Nemám rád *snadné* věci, pane.“

Hunter se usmál. „To je dobře, takže začneme s tím, že přestaneme blbnout s vykáním. Já jsem Robert a tohle je Carlos.“ Hunter ukázal na Garcii. „Umíš to s počítačem? Vyhledávání na internetu, rešerše a tyhlety věci?“

„Jo, v tom jsem moc dobrý.“

„Skvělé. Představím tě Jacku Kerleymu, hlavnímu ajťákovi. Zařídí ti přístup.“

„Tak jo, to zní skvěle.“

„Ještě jedna věc,“ dodal Hunter a zarazil tak Hopkinse dřív, než strážník opustil místnost. „O tomhle případu a o všem, co s ním souvisí, se nebude mluvit s nikým jiným než s Carlosem a se mnou, rozumíš?“

„Ano, pane.“ Horlivě kývl a už byl u dveří.

Telefon na Hunterově stole zazvonil.

„Detektiv Hunter.“

Byl to doktor Winston. „Roberte, mám výsledky pitvy a pár laboratorních testů. Můžu vám je poslat e-mailem, ale...“

Hunter vycítil nejistotu v doktorově hlase. „To je dobrý. Hned tam budem, doktore.“

V poledním losangeleském provozu jim trvalo přes pětadvacet minut, než urazili tři kilometry z velitelství Divize loupeží a vražd k Úřadu koronera. Doktor Winston na ně čekal v místnosti 2B, v tomtéž pitevním sále, kde byli prve.

„Tak copak pro nás máte, doktore?“ zeptal se Hunter a pravou rukou si zakrýval nos.

„Nechtěl byste masku, Roberte? Máme jich plno,“ všiml si doktor Winston jeho nepříjemných pocitů.

„Ne, to je dobrý, ale kdyby se to dalo urychlit, byl bych moc rád.“

„Tak jo, pojďte.“ Doktor přistoupil k nerezovému stolu. Hunter a Garcia ho následovali. Bezhlavé tělo kněze bylo čistě umyté. Známý řez ve tvaru Y, sahající od přední strany obou ramenou ke stydké kosti, už byl zašitý. Velké černé stehy trčely z přízračně bílé kůže jako jedovaté trny.

„Otisky prstů potvrdily, že oběť je skutečně Brett Stewart Nichols alias otec Fabian. Čas smrti odhadem mezi 22.00 a středěční půlnocí.“

Hunter kývl. „Zavírací doba v kostele.“

„Kromě místa, kde byla oddělena hlava, nejsou na těle žádné známky násilí,“ doktor si navlékl nový pár latexových rukavic. „K dekapitaci nedošlo po smrti. Laicky řečeno, byla to příčina smrti. A tohle je zajímavé: nic nenasvědčuje tomu, že oběť byla spoutána. Žádné oděrky ani stopy na zápěstích či kotnících.“

„Byl pod sedativy?“ Hunter se sklonil, aby si prohlédl pahýl krku.

Mírné zavrtění hlavou. „Toxikologie vyšla negativně na jakákoli anestezika.“

„Proč myslíš, že mohl dostat sedativa?“ obrátil se Garcia k Hunterovi.

„Většina lidí by se bránila, kdyby se jim někdo chystal useknout hlavu.“

Doktor Winston souhlasně přikývl. „Vzhledem k nepřítomnosti defenzivních poranění víme, že se kněz nebránil. Není snadné useknout hlavu člověku, který se pohybuje.“

„Nemohl toho kněze někdo omráčit?“ zeptal se Garcia.

„I to jsem vzal v úvahu,“ odvětil doktor Winston a obešel stůl z druhé strany. „Bez hlavy to nemohu potvrdit.“

Garcia kývl.

„Jenže tahle možnost má jeden zádrhel,“ pokračoval doktor a ukázal na pahýl krku. „Hlava byla oddělena jediným mocným úderem. Nepochybně velmi ostrou a přesnou zbraní. Žádné sekání, žádné řezání pilou. Podle forenzního týmu nebyly na podlaze kolem těla žádné stopy, ani zářezy, nic. Kdyby oběť ležela v bezvědomí na podlaze, úder ostré dekapitační zbraně by určitě zanechal nějaké poškození. Linie řezu na krku nasvědčuje tomu, že kněz byl ve vzpřímené pozici, patrně klečel nebo seděl. Rána přišla shora a z levé strany oběti, což napovídá, že vrah je pravák.“

Hunter několik vteřin mlčky zvažoval doktorova slova. „Nevěřím, že byl kněz omráčený.“ Odstoupil od těla a opřel se o pult s mikroskopy.

„Proč ne?“ zeptal se Garcia. „Vrahovi by se tím ledacos hodně usnadnilo.“

„Tenhle vrah nestojí o to, aby to měl snadné nebo jednoduché. Viděls stopy brutality na místě činu. Sadističtí vrahové jen málokdy projeví soucit. Zabít oběť v bezvědomí, to by mu nepřineslo uspokojení. Tenhle vrah toužil po strachu oběti. Vsadím se, že se díval otcí Fabianovi rovnou do očí, když mu zasazoval smrtící úder.“

Garcia ucítil, jak mu po těle přešel mráz. „Jestliže tedy byl otec Fabian při vědomí, proč se nebránil? Nebo aspoň nezvedl ruce, aby si chránil obličej? To je přece přirozené.“

„Strachy se nemohl pohnout,“ nadhodil Hunter.

„Velice pravděpodobně,“ připustil doktor Winston.

„Naznačujete, že tam jen seděl jako socha, když se po něm vrah rozmáchnul?“

„Stává se to,“ kývl doktor Winston. „Přijde na to, jak je oběť vyděšená, ale není nijak vzácné, že mozek prostě vypne. Nikam nevyšle žádné motorické stimuly. A i kdyby oběť třeba chtěla, nedokáže se pohnout.“

„Odtud termíny *zkamenělý strachy* a *ztuhlý hrůzou*,“ potvrdil Hunter.

Garciův pohled spočinul znovu na těle kněze. „Chudák. A co zbraň, kterou vrah použil, doktore? Sekera?“

„Sekera se snadno obstará, ale hodně těžko se s ní zachází a ovládá se,“ vysvětloval doktor. „Je objemná, těžká a – na rozdíl od toho, co třeba vidáte ve filmech – délka čepele není k dekapitaci ideální. Vrah by musel být mistrovský dřevorubec, aby dosáhl takovéhle přesnosti jediným máchnutím.“

„Poradíte nám, co bychom měli hledat, doktore?“ Oba detektivové se obrátili k doktoru Winstonovi.

„Protože jsme zatím nenašli hlavu, mohu analyzovat jen řez na krku.“

Soudě podle toho, jak je hladký a přesný, řekl bych, že se velmi podobá ráně, jakou by způsobil samurajský meč.“

„Samuraj?“ vytřeštil oči Garcia. „Jako ninja?“

Doktor Winston se zasmál. „Není to totéž, ale chápete to správně.“ Doktor chvíli pozoroval oba detektivy.

„Chci vám ukázat něco, co by snad mohlo pomoci.“